

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1 253 876–0003

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie R 297/2020-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO unieważnienia prawa do spornego wzoru zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

**Skarga wniesiona w dniu 7 września 2020 r. – Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt /
Komisja**

(Sprawa T-569/20)

(2020/C 378/51)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt (Helvoirt, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci T. Malfait i A. Croes, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 lipca 2006 r., w której wniosek strony skarżącej o przeprowadzenie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji o zamknięciu akt CHAP (2019) 2512 na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1367/2006 uznano za niedopuszczalny;
- przekazanie sprawy Komisji, aby instytucja ta uznała wniosek za dopuszczalny i wydała rozstrzygnięcie co do istoty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 i art. 9 ust 2 i 3 konwencji z Aarhus, art. 216 TFUE, a także art. 1 ust. 1 lit. d), art. 2 ust. 1 lit. g), art. 2 ust. 2 oraz art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1367/2006”).

- W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że złożony przez stronę skarżącą wniosek o przeprowadzenie procedury odwoławczej nie jest dopuszczalny, ponieważ dotyczy on aktu administracyjnego przyjętego przez Komisję jako organ nadzoru. Akty tego rodzaju są, na podstawie art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006, wyłączone z zakresu zastosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 tego rozporządzenia. Decyzja ta jest niezgodna z prawem, ponieważ wniosek o przeprowadzenie procedury odwoławczej dotyczy decyzji Komisji wydanej w ramach postępowania w przedmiocie skargi, wobec czego Komisja zajęła jedynie stanowisko co do wykładni i nie działała jako organ nadzoru (jak na przykład w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego). Decyzja jest zatem objęta przedmiotowym zakresem stosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006.
 - Wydając decyzję stwierdzającą niedopuszczalność, Komisja naruszyła cele rozporządzenia nr 1367/2006 i konwencji z Aarhus, a w szczególności gwarancję rzeczywistego dostępu do wymiaru sprawiedliwości w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego.
 - Posiłkowo, na wypadek uznania, że w świetle art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 decyzja wydana przez Komisję po rozpoznaniu skargi nie jest objęta zakresem stosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 (quod non), należałoby przyjąć, że art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 w związku z art. 2 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia jest sprzeczny z konwencją z Aarhus i wyjątkowo odstąpić od jego zastosowania z uwagi na niezgodność z prawem.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 5 konwencji z Aarhus, art. 2 i 8 EKPC, art. 2 i 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 3, art. 9, art. 168 ust. 1 i art. 191 ust. 1 i 2 TFUE, a także art. 6, 7 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (zwanej dalej „dyrektywą 2008/50”) oraz załączników III i IV sekcja B do tej dyrektywy.
- W zaskarżonej decyzji Komisja nie wypowiedziała się co do istoty sprawy, a tym samym nie uwzględniła faktu, że władze niderlandzkie wciąż badają jakość powietrza wzdłuż dróg o dużym natężeniu ruchu, przebiegających przez obszary zabudowane (takie jak Helvoirt), w odległości ponad 10 m. od krawężnika i że z tego względu nie są stwierdzane przekroczenia norm w dziedzinie czystości powietrza, skutkujące wystąpieniem dobrze znanych zagrożeń dla zdrowia. Ta stosowana przez władze niderlandzkie praktyka jest sprzeczna z załącznikiem III sekcja C do dyrektywy 2008/50, w którym opisano sposób przeprowadzania oceny jakości powietrza i rozmieszczania punktów poboru prób i który przewiduje w szczególności, że oceny należy dokonywać w miarę możliwości w odległości od krawężnika nie większej niż 10 m.
 - Komisja nie uwzględniła także faktu, że władze niderlandzkie kwalifikują okolice Helvoirt jako obszar pozamiejski, mimo że chodzi tu o obszar miejski, wobec czego przyjęty do wykonania obliczeń model jest błędny. Opisana okoliczność również skutkuje tym, że nie stwierdza się przekroczeń norm dotyczących zanieczyszczenia powietrza.
 - Ponadto Komisja nie uwzględniła faktu, że ze względu na stosowanie tej niezgodnej z prawem praktyki nie tylko nie stwierdzano żadnych przekroczeń norm, ale także, w efekcie, nie sporządzono planu ochrony jakości powietrza dla okolicy Helvoirt, mimo że władze niderlandzkie są do tego zobowiązane na podstawie art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50.
 - Komisja nie uwzględniła wreszcie faktu, że w efekcie stosowania tej niezgodnej z prawem praktyki władze niderlandzkie naruszyły nie tylko przysługujące wszystkim obywatelom Unii prawo dostępu do prawidłowych informacji z dziedziny środowiska naturalnego, ale także przysługujące im prawo do życia i dobrego zdrowia.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2020 r. – Italia Wanbao-ACC/Komisja

(Sprawa T-583/20)

(2020/C 378/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italia Wanbao-ACC Srl (Borgo Vabelluna, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ferrari i F. Fili)

Strona pozwana: Komisja Europejska